

for hende passede den ugiftes Frihed bedst. Hun var lykkelig ved sit ensomme Liv.

Men den Gang hun, nogle og tyve Aar gammel, rantes af saa stor Sorg, da synes hun at have gennemlidt, hvad der ligesom dræbte Evnen til alle stærke, personlige Ønsker hos hende. Tilbage blev kun Viljen til at naa saa langt som muligt i Udvikling, og Kjærligheden til det Arbejde, hun for længe siden allerede havde haabet, hun skulde kunne gjøre, og som alt i hendes trange, arbejdende Barneliv og stærke Karakterudvikling beredte hende for, indtil den Dag kom, da Ulykke og Fattigdom ligesom kappede det sidste Tov, der holdt igjen.

Anna Brosbøll.

Til en Husmoder paa Landet,

som har udsendt et Nødraab gennem dette Blads Juni-Hæfte.

Maa jeg have Lov at skrive nogle Ord til Dem og i et Par Punkter imødegaa Dem.

Jeg vil ingenlunde imødegaa Deres Tanke at drage saakaldte dannede Kvinder til det Arbejde, som tit kaldes det grove; tværtimod: jeg finder den baade rigtig og smuk, og jeg haaber, at min Datter hverken skal holde sig for god til at malke eller skure.

Om det derimod er Tid for Fruerne til at gjøre Skrue, tillader jeg mig at tvivle. Der maa vist endnu løbe noget Vand til Strande, før de kunne staa sig ved at sige til dem med de arbejdsvante Hænder: „vi kunne godt undvære jer, thi vi kunne faa meget bedre Medhjælpere“ (nemlig blandt „de mange huslig anlagte dannede Kvinder“).

Dog, det faar staa hen til Livets Afgjørelse. Men der er et Par Punkter i Deres Begrundelse af Nødraabet eller den foreslaaede Skrue, som jeg maa modsige Dem i. Dog allerførst sætter jeg — under Indrømmelse af den Forskjel, der kan være paa forskellige Egne, — mit Ja mod Deres Nej og siger: Det kan godt lade sig gjøre at faa gode, tro, dygtige, ordentlige og venlige Tjenestefolk af Bondestand med Hjærte og Øje